

Sygn. akt III AUa 146/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **J. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

przy udziale zainteresowanego: **Szpitala (...) w K.**

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji Szpitala (...) w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 grudnia 2012 r. sygn. akt VII U 2088/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 146/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I. oddalił odwołanie **J. W. (1)** od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 1 września 2011 roku, którą organ rentowy ustalił wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia wnioskodawczyni podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek Szpital (...) w K., w okresie od lutego 2009 r. do czerwca 2010 r., zaś w punkcie II. zasądził od **J. W. (1)** oraz Szpitala (...) w K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwoty po (...) z tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji ustalił, iż **J. W. (1)** w Szpitalu (...) w K. jest zatrudniona od dnia 17 maja 2007 r. na podstawie umowy o pracę jako lekarz na (...). Swoją pracę zarówno w latach 2009 – 2010, jak i aktualnie wykonuje w godzinach od 7.30 do 15.15. W dniu 1 lipca 2009 r. **J. W. (2)** zawarła umowę zlecenia z firmą (...) sp. z o.o. Na podstawie

zawartej umowy ubezpieczona przyjęła obowiązek udzielania na rzecz zleceniodawcy świadczeń opieki zdrowotnej z dziedziny chorób wewnętrznych, polegających na pełnieniu dyżurów medycznych w zakładach opieki zdrowotnej, z którymi zleceniodawca zawarł w tym zakresie odpowiednie umowy. Na podstawie zawartej umowy, w okresie objętym zaskarżoną decyzją, J. W. (1) otrzymywała następujące wynagrodzenie; w godzinach od 15.05 do 7.30 dnia następnego w dniu powszednie w wysokości (...)zł za jeden dyżur, w godzinach 7.30 do godz. 7.30 dnia następnego w dni wolne od pracy, niedziele i święta w wysokości (...)zł. Umowa ta została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2009 r. i przedłużona aneksem do tej umowy do dnia 31 grudnia 2010 r.

Na podstawie zawartej umowy ubezpieczona wykonywała usługi w zakresie sprawowania dyżurów medycznych w dotychczasowym miejscu pracy, tj. na (...)lub na Izbie Przyjęć Szpitala im. (...) w K. od 15.05 do 7.30 w okresie od lutego 2009 r. do 2010 r., osiągając przychody, które nie zostały uwzględnione w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, wykazywanej w dokumentach rozliczeniowych składanych przez jej pracodawcę, tj. Szpital im. (...) w K.. W ramach umowy na podstawie umowy o pracę, jak i umów zlecenia J. W. (1) zajmowała się tylko i wyłącznie pacjentami Szpitala. W godzinach popołudniowych miała pod swoją opieką około 10 – 12 pacjentów, natomiast po południu cały Oddział. Praca na dyżurach odbywała się w tych samych pomieszczeniach i na tym samym sprzęcie, co w ramach umowy o pracę.

Sąd Okręgowy podniósł, że w myśl art. 8 ust. 2 a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 205 poz. 1585 ze zm.) za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2 a. Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej tym przepisem jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym na zasadzie art. 6 ust. 1 pkt 1., art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznym oraz zdrowotnym na podstawie art. 66 ust. 1 lit. e ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008r. Nr 164 poz. 1027 ze zm.). W tej sytuacji stosownie do art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 (w tym pracowników) i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12, natomiast do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10 (art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). W przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło (art. 18 ust. 1 a ustawy). Zatem płatnik składek ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009r., sygn. akt II UZP 6/09, publ. OSNP 2010/3-4/46).

Sąd Okręgowy wskazał, że jakkolwiek w świetle art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U z 2007r. Nr 14 poz. 89) szpital może udzielać zamówienia na świadczenia zdrowotne: niepublicznym ZOZ-om, osobom wykonującym zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej/pielęgniarskiej bądź grupowej praktyki lekarskiej lub grupowej praktyki pielęgniarek/położnych (pkt. 1-3), to jednakże stosownie do art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008r. Nr 164 poz. 1027 ze zm.) nie można zawrzeć umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z lekarzem, pielęgniarką, położną, inną osobą wykonującą zawód medyczny lub psychologiem, jeżeli udzielają oni świadczeń opieki zdrowotnej u świadczeniodawcy, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Funduszem.

Sąd I instancji stwierdził, że w niniejszej sprawie niespornym jest, iż J. W. (1) na podstawie umowy zawartej z (...) sp. z o.o. w okresie objętym zaskarżoną decyzją wykonywała usługi medyczne w dotychczasowym miejscu pracy tj. w Szpitalu (...) w K. - będącym jednocześnie wskazanym przez pracodawcę miejscem pracy. Odbiorcą tych usług był jej pracodawca, a nie zleceniodawca tj. (...) sp. z o.o. Wnioskodawczyni miała dostęp do środków i pomieszczeń

znajdujących się na terenie Szpitala, niezbędnych do wykonywania działalności w zakresie świadczonych usług. Za wykonywane czynności otrzymała wynagrodzenie wypłacone przez spółkę. Powierzone ubezpieczonej czynności w ramach zawartej umowy, ich rodzaj i charakter, świadczą, że przedmiotem umowy było wykonywanie określonych czynności faktycznych – wykonywanie usług medycznych na terenie Szpitala.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, iż J. W. (1) z tytułu zawartej umowy o świadczenie usług jest pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu. Z tego względu Sąd I instancji oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji o czym orzekł jak w pkt I. sentencji na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie II. na mocy art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 w związku z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Z 2002r., Nr 163, poz. 1349) uwzględniając charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika organu rentowego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł zainteresowany – Szpital (...) w K.. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 8 ust. 2 a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 205 z 2009 roku poz. 1585 ze zm.) poprzez zastosowanie wykładni rozszerzającej tego przepisu na umowy, które nie podlegają przepisom kodeksu cywilnego o umowie zlecenia i umowie o dzieło i przyjęcie, że na podstawie tego przepisu czynności wykonywane przez J. W. (1) na podstawie umowy z (...) należy uznać jako czynności z zakresu umowy zlecenia albo umowy o dzieło. Ponadto naruszenie art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez przyznanie Szpitalowi statusu płatnika składek od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracownika od podmiotu trzeciego, pomimo że na podstawie tego przepisu takiego statusu mieć nie może. Apelujący zarzucił także naruszenie art. 51 ust. 1 Konstytucji przez wprowadzenie domniemania pozaustawowego obowiązku udostępniania pracodawcy przez zatrudniającego pracownika podmiot zewnętrzny danych dotyczących wynagrodzenia pracownika i przyjęcie, że Szpital był zobowiązany uzyskiwać informację o wynagrodzeniu J. W. (1) w (...) bez podania podstawy prawnej z ustawy dla żądania takiej informacji oraz naruszenie art. 84 Konstytucji poprzez nałożenie na Szpital obowiązku dopłaty do osobistego wynagrodzenia pracownika, uzyskanego u innego podmiotu, który nie jest daniną publiczną. Zarzucił nadto naruszenie art. 35 i 35a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.) przez uznanie, że umowa zawarta z J. W. (1) nie jest umową o udzielenie świadczeń zdrowotnych, tylko umową zlecenia, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego z tego powodu, że art. 133 w zw. z art. 132 ust. 3 wprowadza zakaz zawarcia umowy na podwykonawstwo z osobą, która udziela świadczeń zdrowotnych u świadczeniodawcy oraz z tego powodu, że wykonywane czynności nie różnią się od tych wykonywanych w ramach umowy o pracę. W świetle tak sformułowanych zarzutów strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji ZUS i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniesiono, iż rozszerzenie przewidziane w art. 8 ust. 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy tylko i wyłącznie sytuacji, w której praca wykonywana jest na podstawie umowy zlecenia, umowy agencyjnej lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia lub umowy o dzieło. Ponadto powyższe rozszerzenie nie wskazuje, kto powinien być płatnikiem składek z tytułu ubezpieczeń społecznych. Strona skarżąca powołując się na art. 4 pkt 2 lit a cyt. ustawy wskazała, że przez płatnika składek rozumie się pracodawcę, przez którego ustawa rozumie podmiot lub osobę pozostającą z osobą fizyczną w stosunku prawnym. J. W. (1) ze Szpitalem nie łączy żaden stosunek prawny. Ponadto skoro Szpital ma być płatnikiem to winien współfinansować przedmiotową umowę. Na tym gruncie mógłby się jeszcze pojawić problem z rozliczeniem rocznym, a zatem czy winien wykazać wynagrodzenie pracownika Szpital, który odprowadza składki, czy (...), jako płacący wynagrodzenie.

Apelujący wprawdzie przyznał, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt UZP 6/09, płatnikiem składek pracownika wykonującego pracę w warunkach o których mowa w niniejszej sprawie jest pracodawca pracownika, to jednakże brak jest w tej uchwale umocowania do żądania uzyskania danych o wynagrodzeniu pracowników (art. 51 ust. 2 Konstytucji RP), jak również obowiązku ich udostępnienia przez inny podmiot (tut. (...)). Niezależnie od powyższego Szpital wskazał, że w doktrynie prawa i orzecznictwie dominuje pogląd, iż w aktualnym stanie prawnym, umowa o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej (świadczeń zdrowotnych), jest umową nazwaną, bowiem samodzielnie regulują ją przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.). Jakkolwiek art. 155 cyt. ustawy stanowi, iż stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, to jednakże odnosi się to do tych przepisów, a nie do przepisów dotyczących umowy zlecenia (art. 750 k.c.). Zatem umowa o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, jak również umowa o podwykonawstwo są umowami na mocy których świadczeniodawca (podwykonawca) zobowiązuje się świadczyć usługi na rzecz osób, które nie są stronami umowy. Takim umowom brak jest zatem zasadniczego charakteru, które racjonalizowałyby stosowanie do tych umów przepisów o zleceniu (art. 734 k.c. i nast. w zw. z art. 750 k.c.). Apelujący podkreślił, że umowa o świadczenie usług zdrowotnych przez osoby wykonujące zawody medyczne jest specyficzną umową, również wtedy gdy jest to umowa o pracę. Ponadto przepisy ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz.U. Nr 36, poz. 332 ze zm.) świadczą, że przedmiotowa umowa nie jest umową o dzieło ani zlecenia, którą można wykonywać na rzecz zakładu gdzie się jest zatrudnionym. Zatem ani świadczeniodawca, ani podwykonawca, jak również osoby, którymi posługuje się podwykonawca nie wykonują świadczeń na rzecz Szpitala, lecz na rzecz pacjentów, co sprawia, że żadna z tych umów nie ma charakteru umowy zlecenia lub umowy o dzieło. Nie jest zatem właściwe przypisanie przez Sąd charakteru umowy zlecenia, tylko dlatego, że na jej podstawie J. W. (1) wykonuje takie same czynności jakie na podstawie umowy o pracę.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonej J. W. (1), co sprowadzało się do wyjaśnienia kwestii, czy wnioskodawczyni w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji w ramach umowy zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. dotyczącej świadczenia usług medycznych może być uznana za pracownika w rozumieniu art. 8 ust. 2 a powołanej wyżej ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2 a ww. ustawy za pracownika, w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W judykaturze prezentowane jest jednolite stanowisko, iż pojęcie „pracownika” w rozumieniu powyższego unormowania ma szerszy zakres znaczeniowy niż pojęcie pracownika w rozumieniu przepisów prawa pracy (art. 2 k.p. i art. 22 § 1 k.p.) i obejmuje również osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilno – prawnych w sytuacji, gdy umowę tą zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy lub jeżeli w ramach tej umowy wykonują pracę na rzecz tego pracodawcy, choćby umowa cywilno -prawna została zawarta z osobą trzecią (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku, III UK 22/11, G.Prawna 2012/25/9; uchwała SN z dnia 2 września 2009 roku, II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 sierpnia 2012 roku, III AUa 647/12, LEX nr 1216383). Objęcie definicją pracownika – oczywiście dla potrzeb prawa ubezpieczeń społecznych – nie tylko pracowników w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadają przepisy kodeksu pracy, ale także osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych (agentów, zleceniobiorców, wykonawców dzieła) oznacza jednocześnie rozszerzenie pracowniczego tytułu obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, co wpływa na sposób ustalania podstawy wymiaru składek na to ubezpieczenie. W tym kontekście warto odnotować, iż hipotezą

normy prawnej wynikającej z art. 8 ust.2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych objęte są dwa rodzaje relacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami. Pierwszą jest sytuacja, gdy oba stosunki (pracowniczy i cywilnoprawny) dotyczą tych samych podmiotów jednocześnie występujących wobec siebie w roli pracodawcy - zleceniodawcy i pracownika - zleceniobiorcy, drugą zaś sytuacja, gdy na istniejący stosunek pracy nakłada się stosunek cywilnoprawny między pracownikiem i osobą trzecią, na podstawie którego pracownik wykonuje pracę na rzecz pracodawcy w ramach łączącej pracodawcę z ową osobą trzecią (zleceniodawcą) umownej więzi prawnej. W tym ostatnim przypadku pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika - zleceniobiorcę, bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku. Z regulacją art. 8 ust.2 a ww. ustawy systemowej koresponduje unormowanie art. 18 i art. 20 ust. 1 tej ustawy dotyczące problematyki podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Skoro bowiem w sytuacjach, do których odnosi się art. 8 ust. 2 a ustawy systemowej mamy do czynienia z jednym, szeroko ujętym pracowniczym tytułem obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, to konsekwentnie w art. 20 ust. 1 tej ustawy nakazano w stosunku do tych ubezpieczonych uwzględnienie w postawie wymiaru składek również przychodu z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Reasumując należy stwierdzić, iż w przypadku pracowników, o jakich mowa w art. 8 ust. 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz umów cywilnoprawnych. W konsekwencji w myśl art. 17 ust. 1 ustawy systemowej na płatniku (w tym przypadku - na pracodawcy) spoczywa obowiązek obliczania, rozliczania i przekazywania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W odniesieniu do pracowników w rozumieniu art. 8 ust. 2 a ww. ustawy systemowej płatnikiem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien więc zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Taki sam sposób postępowania dotyczy także sytuacji, gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana na rzecz pracodawcy, gdyż obowiązki płatnika powinny obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy.

Jednolite stanowisko w tej kwestii zostało zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku, I UK 252/09 (LEX nr 577824) oraz z dnia 22 lutego 2010 roku, I UK 259/09 (LEX nr 585727).

Trafnie zatem Sąd I instancji stwierdził, iż w rozpatrywanej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania przepisu art. 8 ust.2 a powołanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. J. W. (1) w ramach umowy zlecenia zawartej z (...) spółką z o.o. z siedzibą w K. wykonywała te same usługi medyczne, jakie świadczyła z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę łączącej ją z pracodawcą – Szpitalem (...) w K., z tą tylko różnicą, iż umowa cywilno – prawna obejmowała pracę w trakcie dyżurów nocnych. Wszystkie podejmowane przez nią czynności były jednak wykonywane w siedzibie pracodawcy, na rzecz jego pacjentów, a wynagrodzenie za usługi medyczne pochodziło ze środków publicznych przekazywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia ww. Szpitalowi, a za jego pośrednictwem (...) spółce z o.o. W tych uwarunkowaniach faktycznych nie budzi wątpliwości fakt, iż świadczone przez wnioskodawczynię w ramach umowy cywilno - prawnej usługi medyczne pokrywały się z pracą wykonywaną na podstawie stosunku pracy i w istocie były świadczone na rzecz pracodawcy tj. Szpitala (...) w K.. Słusznie zatem wnioskodawczyni została przez Sąd Okręgowy objęta dyspozycją art. 8 ust.2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co doprowadziło do oddalenia odwołania od prawidłowej decyzji organu rentowego. Wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, w szczególności brak jest podstaw by uznać, iż doszło do naruszenia przepisów Konstytucji RP. Niezależnie od oceny charakteru umowy zawartej przez J. W. (1) z (...) spółką z o.o. dokonanej przez Sąd Okręgowy przy uwzględnieniu unormowań ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych fakt, iż praca była świadczona na rzecz pracodawcy sprawia, że wnioskodawczyni na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest uważana za pracownika.

Konkludując Sąd Apelacyjny przyjął, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy, a podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, dlatego też apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono, jak w sentencji.